

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1126

13.10.2024 (135)

Αδόλφος Χίτλερ: Αγαπημένος Φύρερ

Μέρος 3

Αδόλφος Χίτλερ: Αρχηγός της προσωπικής θυσίας

από τον Michael Storm

Ο εθνικοσοσιαλισμός, όπως κάθε επαναστατικό κίνημα, τροφοδοτείται από την *προσωπική θυσία*. Το κίνημά μας είναι μοναδικό στο ότι ο ηγέτης μας όχι μόνο έδωσε το παράδειγμα της προσωπικής θυσίας κατά τη διάρκεια του αγώνα για την εξουσία, αλλά το έκανε σε όλη του τη ζωή.

Όταν ο Χίτλερ ήταν μόλις νέος, παρέδωσε τη σύνταξη ορφανού στη μικρότερη αδελφή του, την Πόλα, και στη συνέχεια ξεκίνησε μόνος του για να επιβιώσει σε έναν εχθρικό κόσμο, όπου το καθημερινό του ψωμί έπρεπε να το κερδίσει με πικρό τρόπο. Αυτό το πρώιμο παράδειγμα του να βάζει τις ανάγκες των άλλων πάνω από τον εαυτό του ήταν σταθερό στη ζωή του.

Κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, ο Χίτλερ μοιράστηκε όλες τις δυσκολίες των απλών στρατιωτών. Το σύνταγμά του αιμορραγούσε στο

μέτωπο. Καθώς η δύναμή του μειωνόταν, κάθε άνδρας καλούνταν να κάνει περισσότερα. Κανείς δεν έκανε ποτέ περισσότερα από τον Χίτλερ. Προσφερόταν συνεχώς εθελοντικά για επιπλέον καθήκοντα, αναλάμβανε τις πιο επικίνδυνες αποστολές και γλίτωσε οριακά τον θάνατο δεκάδες φορές. Ήταν σαν να μπορούσε μόνο με τη θέλησή του να φέρει τη νίκη στη Γερμανία. Όταν ήρθε η ώρα να πάει για μια καλοπληρωμένη ανάπαυση ή άδεια, αρνήθηκε και αντ' αυτού την έδινε σε έναν παντρεμένο άνδρα, ώστε να μπορεί να περάσει χρόνο στο σπίτι με την οικογένειά του.

Μετά την πισώπλατη μαχαιριά και την ταπεινωτική ήττα της Γερμανίας, ο Χίτλερ ορκίστηκε να αφιερώσει το υπόλοιπο της ζωής του στο να κάνει τη Γερμανία μεγάλη και να ανατρέψει την κακή συνθήκη των Βερσαλλιών. Κατά τη διάρκεια αυτών των ετών του αγώνα, γνώρισε ακόμη μεγαλύτερες στερήσεις από ό,τι στα νιάτα του.

Η προσωπική του γκαρνταρόμπα ήταν τόσο άθλια που ένα μέλος του κόμματος αναγκάστηκε να δωρίσει ένα κοστούμι, ώστε ο Φύρερ να μπορεί να συναντηθεί με τους μεγαλοβιομήχανους. Όχι μόνο ζούσε ταπεινά, ώστε κάθε μάρκο να μπορεί να μπει στον αγώνα, αλλά έπρεπε επίσης να εγκαταλείψει το όνειρό του να γίνει ποτέ (ή έτσι νόμιζε τότε) καλλιτέχνης ή αρχιτέκτονας.

Τα υλιστικά οφέλη δεν ήταν οι μόνες θυσίες που το κόμμα απαιτούσε από τον ηγέτη του. Ο Χίτλερ θρηνούσε συχνά ότι δεν μπορούσε να απολαύσει την εστία και την αγκαλιά της δικής του οικογένειας, επειδή δεν μπορούσε να παντρευτεί, αφού ήταν παντρεμένος με όλη τη Γερμανία. Ακόμα χειρότερα, ήξερε ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να γνωρίσει τη χαρά της πατρότητας, γιατί θα ήταν άδικο για τα παιδιά του, δηλαδή το βάρος του να ακολουθήσουν τα βήματά του θα ήταν πολύ μεγάλο γι' αυτά.

Όταν ο πόλεμος επιβλήθηκε στη Γερμανία, ο Φύρερ αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το όνειρό του να ανοικοδομήσει τις πόλεις του. Τότε φόρεσε τη στολή του και αρνήθηκε να τη βγάλει μέχρι να επιτευχθεί η νίκη. Δούλευε όλο το εικοσιτετράωρο, έχοντας πάντα όλο και περισσότερα να κάνει. Το αρχηγείο του, η "φωλιά του λύκου" στο Ράστενμπουργκ, ήταν θαμμένο μέσα σε ένα βαλτώδες δάσος που έκανε πολύ ζέστη το καλοκαίρι και πολύ κρύο το χειμώνα. Το επιτελείο του το θεωρούσε μια αποστολή χωρίς χαρά και δεν μπορούσε να περιμένει μέχρι να μεταταθεί στο Παρίσι ή στο Βερολίνο, αφήνοντας πίσω τον Φύρερ να μοχθεί για τη Γερμανία χωρίς διασκέδαση, φωτεινά φώτα ή τους γλυκούς καρπούς της νίκης.

Στο καταφύγιο του Φύρερ, την άνοιξη του 1945, ο Χίτλερ απομακρυνόταν για λίγα λεπτά από τις στρατιωτικές διασκέψεις για να θαυμάσει τα μοντέλα των υπέροχων εθνικοσοσιαλιστικών πόλεων που ονειρευόταν να χτίσει μετά τον πόλεμο, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι δεν θα χτίζονταν ποτέ στη ζωή του.

Όταν οι σοβιετικές οβίδες άρχισαν να πέφτουν στην πόλη, είπε στον στρατηγό των Waffen SS Leon Degrelle ότι αν είχε γιο, θα ήθελε να είναι σαν τον Degrelle, αλλά ότι ο Degrelle έπρεπε να διατηρήσει τη ζωή του μαζί με τον συνταγματάρχη Hans-Ulrich Rudel, ώστε να εμπνεύσουν τη μελλοντική γερμανική νεολαία με τον ηρωισμό τους. Ο Φύρερ είπε ότι θα έκανε την υπέρτατη θυσία για τη Γερμανία και δεν θα το έβαζε στα πόδια, αλλά θα πολεμούσε τον εχθρό μέχρι εσχάτων, και τότε θα στερούσε από τους καπιταλιστές και τους μπολσεβίκους την εβραϊκή τους ευχαρίστηση όχι μόνο να τον δικάσουν, αλλά και να ακρωτηριάσουν το σώμα του, και έτσι πολέμησε μέχρι που οι "Untermenschen" ήταν μόνο λίγα μέτρα μακριά, και τότε πέταξε μέχρι τη Βαλχάλα.

Ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν ένας άνθρωπος που θυσίασε τον εαυτό του, ολόκληρη τη ζωή του, για το λαό του. Η μεγάλη αρετή είναι εγγενές χαρακτηριστικό του εθνικοσοσιαλισμού, δηλαδή η θυσία του ατόμου για το γενικότερο καλό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ένας μόνο εθνικοσοσιαλιστής αξίζει όσο εκατό Δημοκρατικοί ή Ρεπουμπλικάνοι. Είναι αυτό που μας κάνει τόσο ισχυρούς και τόσο φοβηρούς.

Ως νεαρός στρατιώτης της καταιγίδας, δούλευα 48 ώρες την εβδομάδα σε ένα τοπικό εργοστάσιο, έδινα ολόκληρο το μισθό μου στο κόμμα, καθάριζα τα κεντρικά γραφεία, στελέχωνα τα γραφεία, μάζευα υπογραφές για υπογραφές, μαγείρευα γεύματα, έδινα τηλεοπτικές συνεντεύξεις και κάθε τόσο διασκέδαζα σε μια μάχη στο δρόμο με τα αποβράσματα της γης. Οι περισσότεροι από τους "καλοκαιρινούς" εθνικοσοσιαλιστές ήταν δύσκολο να βρεθούν όταν ήρθε η ώρα να κάνουν δουλειά ή να δωρίσουν κάποια πραγματικά χρήματα. Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι όλοι τους εκριζώθηκαν από το κίνημα όχι από απειλές θανάτου ή βόμβες, αλλά από την έλλειψη πεποίθησης για τον εθνικοσοσιαλισμό. Ήθελαν να "γλεντήσουν" και να αποκομίσουν δόξα από τις άξιες θυσίες άλλων συντρόφων. Αυτοί οι κηφήνες εγκατέλειψαν γρήγορα το κόμμα, και κάθε φορά που το έκαναν, μας έκανε πιο δυνατούς.

Σε σύγκριση με τις θυσίες του Φύρερ μας, τα χρήματα, ο ιδρώτας και το αίμα μου είναι μια ασήμαντη προσφορά. Ωστόσο, το κίνημά μας είναι σήμερα γεμάτο από συντρόφους που οι θυσίες τους τους καθιστούν ήρωες: πραγματικούς εθνικοσοσιαλιστές όπως ο Reinhard Sonntag, ο οποίος έδωσε τη ζωή του μόλις

πριν από λίγα χρόνια, και ο Gottfried Kuessel, ο οποίος βρίσκεται στη φυλακή πάνω από δύο χρόνια (και αντιμετωπίζει άλλα οκτώ χρόνια φυλάκισης), καθώς και πολλοί, πολλοί άλλοι που, για λόγους ασφαλείας, δεν μπορούν να κατονομαστούν, αλλά χωρίς τους οποίους δεν θα κρατούσατε σήμερα αυτή την εφημερίδα στα χέρια σας και δεν θα διαβάζατε αυτό το άρθρο.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές κρίνουμε έναν άνδρα ή μια γυναίκα μόνο από ένα κριτήριο δύναμης, και αυτό είναι το πόσο *θυσιάζονται* για τη νίκη. Το πόσο έξυπνοι είναι (ή νομίζουν ότι είναι), το πόσο πλούσιοι είναι, το πόσο καλοί μαχητές ισχυρίζονται ότι είναι ή το πόση μύρα μπορούν να καταναλώσουν, όλα αυτά δεν σημαίνουν τίποτα... μόνο *το πόσο δίνει ο άνθρωπος τον εαυτό του!*

Ο καθένας από εμάς -συμπεριλαμβανομένου και εμού- πρέπει να θέσει στον εαυτό του αυτό το βασικό ερώτημα!

Χάιλ Χίτλερ!

Η αρχή

Αυτή η περιγραφή της τελευταίας μάχης του Φύρερ στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο δημοσιεύτηκε στο *Der Schulungsbrief*, τεύχος Μαρτίου 1934. Γράφτηκε από τον Kurt Jeserich και βασίζεται σε πληροφορίες από τον πολεμικό σύντροφο του Χίτλερ Ignatz Westenkirchner, ο οποίος είχε επιστρέψει στη Γερμανία από την Αμερική τη δεκαετία του 1930.

Ο μεγάλος θάνατος βογκά σε όλη τη Φλάνδρα. Ο θωρακισμένος θάνατος είναι παντού. Η γη του Τομ τρέμει κατά τη διάρκεια της αμυντικής μάχης του 1918. Η φωτιά κυλάει πάνω από τις τρύπες των οβίδων και τα χαρακώματα. Τα αγγλικά στρατεύματα αποτυγχάνουν στην επίθεσή τους εναντίον των υψωμάτων του Moche, κοντά στην Comines. Τα αμερικανικά στρατεύματα εφόδου καταρρέουν απέναντι στις χούφτες των θυλάκων της μάχης που είναι γκρίζες στο πεδίο της μάχης. Οι φάλαγγες των τανκς συντρίβονται θανάσιμα στον βράχο του γερμανικού ηρωισμού.

Ανάμεσα στο κροτάλισμα των πυρών των πολυβόλων βροντοφωνάζουν οβιδοβόλα, πυροβόλα, νάρκες και βλήματα από καταδυόμενα αεροπλάνα. Το αίμα γονιμοποιεί τη γη, που μυρίζει μπαρούτι και στην οποία οι νεκροί δεν βρίσκουν

ούτε την ηρεμία του θανάτου. Από τα βουνά των θυμάτων, η μοίρα σχηματίζει ένα μνημείο ηρωισμού και φρικτής αγωνίας μιας σχεδόν απελπισμένης ανθρωπότητας.

Ένας κόσμος έχει ορκιστεί στο μίσος. Καταστροφή! καταστροφή! φωνάζει από τις καυτές κάννες των κανονιών του.

Το ίδιο και το μπροστινό μέρος!

Διάσπαρτοι σε χαρακώματα και ορύγματα βρίσκονται οι ήρωες του Συντάγματος. Λίστα με τα πολυβόλα και τα τουφέκια τους, πατημένοι στα αυλάκια της αναμοχλευμένης γης- αιμορραγώντας, αλλά εξακολουθώντας να πολεμούν, βρίζοντας, αλλά χωρίς να υποχωρούν!

Το βράδυ της 19ης Οκτωβρίου 1918 πέφτει πάνω από το θανάσιμα τραυματισμένο τοπίο του Φλάντερ. Αλλά ο θάνατος εξακολουθεί να μην κοιμάται. Ακόμα αναβοσβήνει, κίτρινο-κόκκινο και οργισμένο, το μανιασμένο πυρ της υλικής μάχης. Τα στρατεύματα είναι εξαντλημένα, βρεγμένα και καλυμμένα με λάσπη, κουρασμένα και πεινασμένα. Μεμονωμένοι άντρες σηκώνονται από τα χαρακώματα και βιαστικά σκοντάφτουν από οβίδα σε οβίδα προς τα πίσω: μεταφορείς τροφίμων! Και ο εχθρός διπλασιάζει τα πυρά του.

Τρεις σωματοφύλακες, δρομείς από το επιτελείο του συντάγματος, αγωνίζονται ενάντια στο θάνατο. Κάπου στα μετόπισθεν βρίσκεται το εγκαταλελειμμένο καταφύγιο πυροβολικού. Εκεί υποτίθεται ότι θα βρισκόταν το μαγειρείο. Προχωρούν, άλμα με άλμα, μέσα από το χαλάζι του μολύβδου.

Τα απόκοσμα φώτα πολύχρωμων πυραύλων λάμπουν ανάμεσα στις γραμμές του μετώπου. Στη συνέχεια, τελικά, βρίσκουν βλήματα πυροβολικού και άδεια κιβώτια με οβίδες. Έχουν φτάσει στην κουζίνα του χωραφιού. Οι τρεις σωματοφύλακες ανασαίνουν με ανακούφιση.

Αλλά οι εχθρικές μπαταρίες οργιάζουν και πάλι. Η μια πρόσκρουση μετά την άλλη, τρεμάμενες λάμπες σκίζουν σιντριβάνια γης. Ξύλα και κομμάτια ατσαλιού πετάγονται μαζί με τη λάσπη και πέφτουν στην οροφή του καταφυγίου. Το ένα τέταρτο μετά το άλλο περνάει. Αδύνατον να επιστρέψουμε στο μέτωπο τώρα. Οι στρατιώτες μαζεύονται και περιμένουν στο καταφύγιο. Και δεξιά και αριστερά, μπροστά και πίσω τους μαίνεται μέσα σε ένα λουτρό από ατσάλι το αποτέλεσμα της πιο φρικτής τεχνολογίας καταστροφής. Τρεις Βαυαροί σωματοφύλακες είναι κλειδωμένοι σε μια τρύπα στο χώμα από την αυθαιρεσία των κάννων των κανονιών- η ζωή τους δεν εξαρτάται πια από την ηρωική πράξη και τη δική τους

θέληση, παρά απλώς από το παράλογο της σύμπτωσης και από την ευσυνειδησία των άγνωστων πυροβολητών πίσω από τα γερμανικά πυροβόλα, που προσπαθούν να κατατροπώσουν τους Άγγλους αντιπάλους.

Τέτοιες ώρες στο μέτωπο του Μεγάλου Πολέμου απαιτούν πραγματικούς άνδρες. Και αν πολλοί στρατιώτες κάθονταν με τη φρίκη και την απελπισία στο σβέρκο τους, εδώ στο μισοθαμμένο καταφύγιο κοντά στο Μος της Φλάνδρας καθόταν εκείνη τη νύχτα της 19ης Οκτωβρίου 1918 ένας που είχε κατακτήσει αυτή την απελπισία, ο δεκανέας, ο δρομέας, ο κτηνοτρόφος, ο καλός σύντροφος. Ξεπέρασε μέσα του αυτό που συχνά τρομοκρατούσε τους άλλους. Τέσσερα χρόνια τώρα στέκεται στο μέτωπο. Εδώ στη Φλάνδρα βίωσε κάποτε το βάπτισμα του πυρός. Από τότε πέρασε μέσα από την ανάγκη και το θάνατο με το πνεύμα του εθελοντισμού του ηρωισμού του. Bayerriwald, Wytschaete, La Bassee, Fromelles, Somme, Baraume, Soissons, LaFontaine - αυτές ήταν οι μεγάλες μάχες που έζησε. Όταν όλοι απελίζονταν, εκείνος παρέμενε σταθερός- όταν οι άλλοι έβριζαν, εκείνος παρέμενε σιωπηλός. Όταν εκείνοι κατέρρεαν από εξάντληση, εκείνος έκανε το καθήκον του. Ναι, έκανε περισσότερα από το καθήκον του: συχνά αντικατέστησε έναν σύντροφο και -στη θέση του- διακινδύνευσε ο ίδιος τον θάνατο στην κόλαση της μάχης. Οι δρομείς του συντάγματος γνώριζαν την πρωτοβουλία του - εμπρός, εμπρός - κάθε φορά που επρόκειτο να φτάσουν οι διαταγές στο μέτωπο μέσω των φραγμάτων. Όταν ετοιμαζόταν να πηδήξει από την κάλυψη, περικυκλωμένος από τη μανία της καταστροφής, η φωνή του ακουγόταν σταθερή: "Τώρα!" Δεν έδειχνε να έχει νεύρα, και όταν οι άλλοι έχαναν τα νεύρα τους, τους κοίταζε με τα μεγάλα, καθαρά μάτια του, και εκείνοι ηρεμούσαν ξανά και πολεμούσαν.

Όταν περνούσε μαζί τους αυτές τις σπάνιες, ειρηνικές ώρες πίσω από το μέτωπο, μιλούσε με ενθουσιασμό για την αγάπη του: την πατρίδα! Μιλούσε για τη βεβαιότητα της νίκης και για το πεπρωμένο που θα είχε κάποτε η Γερμανία, γιατί είχε πίσω της ένα πεπρωμένο που δεν χρειαζόταν να έχει αλλιώς.

Δεν τον καταλάβαιναν, κουνούσαν το κεφάλι τους όταν μιλούσε έτσι. Παρ' όλα αυτά, ένιωσαν κάτι από μια μεγάλη αλήθεια στα λόγια του. Αυτό τους έκανε να φοβούνται και να είναι αβοήθητοι και τους έκανε να γελούν.

"Μια μέρα, πολύ αργότερα, θα με καταλάβεις!" έλεγε συνήθως τότε. Συχνά, αυτές οι συζητήσεις έληγαν με έναν συναγερμό, με την εντολή για μια νέα αποστολή. Τότε στεκόταν πάλι στη θέση του, ο δεκανέας, ο δρομέας.

Τώρα οι τρεις τους κάθονταν εδώ μαζί στο κακοποιημένο καταφύγιο. Η ώρα περνούσε μετά την ώρα.

Τότε, ξαφνικά, αναμενόμενο από καιρό, η λάμψη μιας εκρηκτικής οβίδας εισέβαλε στο καταφύγιο. Η έκρηξη ρίχνει τους άντρες στο έδαφος, παραλύοντας τους από τον τρόμο, και πετάει χώμα. Ήταν ένα άμεσο χτύπημα στην είσοδο του καταφυγίου. Όλα συνέβησαν σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

Τότε, η διαβολική φρίκη του πολέμου στην πολιτισμένη εποχή μας, σύρθηκε κάτω σε ένα αόρατο σύννεφο: αέριο!

Ενώ μια άλλη επίθεση εξαπολύεται στις γραμμές του μετώπου, οι άνδρες στο καταφύγιο εδώ αγωνίζονται ενάντια σε αυτόν τον διαβρωτικό θάνατο που τρώει τους πνεύμονες και τα μάτια. Στο μέτωπο η επίθεση μαίνεται. Στο καταφύγιο η νύχτα συνεχίζεται, ατελείωτη...

Στο πρωινό λυκόφως ένας δεκανέας μπαίνει παραπατώντας στον σταθμό επίδρασης. Λίγες μέρες αργότερα ένα τρένο νοσοκομείου κυλάει προς την πατρίδα. Μέσα στο βαγόνι, δίπλα σε πυροβολημένους πολεμιστές, ένας τυφλός στρατιώτης, ο δρομέας του χθες, ο κτηνοτρόφος.

Αυτός που, μέσα στην απεραντοσύνη των μαχών, δεν μπορούσε να δει με τα υγιή του μάτια πιο μακριά από τον δικό του τομέα του χαρακώματος και το μικρό κομμάτι με τις τρύπες των οβίδων στο οποίο ο θάνατος προσπαθούσε μάταια να κυνηγήσει τη ζωή του και τις διαταγές του για τα στρατεύματα που πολεμούσαν, αυτός -ο τυφλός- τώρα γίνεται βλέπων. Είναι νύχτα γύρω του, αλλά στην καρδιά του λάμπει η φλόγα του ιερού γίγνεσθαι, και αυτός, ο τυφλός, βλέπει τώρα καθαρά στο φως αυτής της φλόγας τις ατέλειωτες εκτάσεις των παγκόσμιων γεγονότων, που ξεκίνησαν με αίμα και θα τελειώσουν με αίμα. Βλέπει τη μοιραία λαχτάρα του λαού του, βλέπει τον πόνο και τη δυστυχία ενός ολόκληρου κόσμου. Ναι, βλέπει τον δρόμο προς τη σωτηρία!

Και ενώ οι κόκκινοι όχλοι φτύνουν το οικόσημο του Ράιχ, ενώ η ανταρσία ξεδιπλώνει τα κουρέλια της ελευθερίας, μια θέληση ωριμάζει σε αυτόν τον άνθρωπο: το αίμα αυτού του πολέμου, δεν έπρεπε να κυλήσει μάταια. Το στεφάνι της νίκης μιας καλύτερης νίκης - η Γερμανία θα το υψώσει μια μέρα στις σημαίες του νέου της λαού!

Αυτός ήταν ο σιωπηλός όρκος ενός τυφλού στρατιώτη και έτσι ξεκίνησε στις 9 Νοεμβρίου 1918 στο νοσοκομείο του Pasewalk η ιστορία του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος.

Ένας άνθρωπος έφυγε από εδώ και έγινε ο τυμπανιστής, και παντού όπου σχημάτισε νέους Γερμανούς από ανθρώπους, ύψωσαν το χέρι τους σε ένδειξη της νέας τους πίστης, όπως ακριβώς οι πρόγονοι ύψωσαν το δόρυ όταν χαιρέτησαν τον βασιλιά τους, τον Φύρερ.

Ο Αδόλφος Χίτλερ στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο

Σύντροφοι του μετώπου (1914-1918) του Φύρερ Έκθεση

Ένας άνθρωπος παίρνει δώδεκα φυλακισμένους

Στις 10 Οκτωβρίου 1914 ο 1 έφυγε για το δυτικό μέτωπο με το σύνταγμα "List", στο οποίο ανήκε και ο Χίτλερ. Η Φλάνδρα ήταν ο πρώτος μας τομέας. Αλλά μόνο το 1916, κατά τη διάρκεια των σκληρών υλικών μαχών, γνώρισα προσωπικά τον Αδόλφο Χίτλερ. Και οι δύο μας είχαμε περάσει τον πόλεμο αβλαβείς μέχρι τότε. Ένα βράδυ βρισκόμασταν και οι δύο σε μια εγκαταλελειμμένη θέση πυροβόλου, όταν ο εχθρός άρχισε να πυροβολεί σφοδρά και άγρια. Τότε μας "σέρβιραν" αέριο. Για όλη τη νύχτα το πυροβολικό σφυροκοπούσε τη θέση μας. Νομίζαμε ότι τα είχαμε καταφέρει μια χαρά μέχρι την αυγή, όταν μάθαμε ότι ο Χίτλερ είχε χάσει την όρασή του. Ο ίδιος είπε ότι δεν μπορούσε να δει και κρατούσε τα χέρια του μπροστά από τα πληγωμένα μάτια του. Στη συνέχεια μεταφέρθηκε σε ένα νοσοκομείο στα μετόπισθεν.

Θυμάμαι καθαρά ένα περιστατικό που μαρτυρά το προσωπικό θάρρος του Χίτλερ στον πόλεμο. Ήταν στο Eraghny. Κατά τη διάρκεια μιας προέλασης ο Χίτλερ, ως αγγελιοφόρος, έπρεπε να περάσει από μια δασώδη πλαγιά που κατείχαν Γάλλοι στρατιώτες αποκομμένοι από τη μονάδα τους. Οι κορυφές των κρανών τους προεξείχαν πάνω από την κορυφή των ορυγμάτων. Ο Αδόλφος Χίτλερ τους αναγνώρισε μέσα από τα πολεμικά του γυαλιά, άρπαξε ένα πιστόλι και έκανε ένα σήμα με το χέρι του προς τα πίσω, σαν να ανέβαιναν οι σύντροφοί του πίσω του. Έδιωξε δώδεκα Γάλλους στρατιώτες από τις θέσεις τους και τους πήγε πίσω στο διοικητήριο μας.

Ο Χίτλερ μιλούσε συχνά σε μοναχικές ώρες για το πολιτικό μέλλον της Γερμανίας. Πάνω απ' όλα, ανησυχούσε για τη διαίρεση του Ράιχ σε πολλά μικρά κράτη. Συγκρίνει τα πολυάριθμα γερμανικά μικρά κράτη με ροκανίδια χαρτιού, τα οποία είχε δέσει μεμονωμένα σε μια κλωστή. Ένα αεράκι, έλεγε, θα μπορούσε να τα τινάξει στον αέρα. Αν όμως τα έδενε όλα μαζί σε μια δέσμη, τότε ακόμη και ένας ισχυρός άνεμος δεν θα μπορούσε να τα μετακινήσει. Ακόμη και ο πιο απλός άνθρωπος ανάμεσά μας κατάλαβε τι ήθελε να πει.

Ignaz Westenkirchner

Στη μάχη της ύλης

Ο Δυτικός Στρατός λαμβάνει ενισχύσεις, καθώς γνωστές μονάδες στα ανατολικά έχουν απελευθερωθεί. Το τι σημαίνει αυτό μπορεί να το μετρήσει μόνο όποιος στέκεται εδώ για χρόνια στο τυμπανοκρουστό των υλικών μαχών, όποιος - καλυμμένος με ξεραμένη λάσπη και αίμα - νιώθει το τσίμπημα στους πνεύμονες που προέρχεται από τα δηλητηριώδη αέρια, και όποιος μέρα με τη μέρα - οι πληγές που έχουν ανοίξει από τα θραύσματα έχουν μόλις και μετά βίας σημαδευτεί συναγωνίζεται με το θάνατο μέσα από το παραβάν του πυροβολικού και πίνει με προθυμία μια μπουκιά καφέ ή τρώει μια ξερή κρούστα ψωμί σαν να ήταν το καλύτερο κέικ.

Το εφεδρικό Σύνταγμα Πεζικού 16, με την ονομασία "Λίστα", στο σχηματισμό της 6ης Βαυαρικής εφεδρικής Μεραρχίας, μάχεται κοντά στη Σισσόν, αν και δεν έχει αναπληρωθεί, έχει στραγγίξει από αίμα και πολεμοφόδια, έχει να φορέσει καινούργια ρούχα εδώ και επτά εβδομάδες, είναι εξαντλημένο από τις αναγκαστικές πορείες, είναι μούσκεμα από τη βροχή και επιθυμεί ξεκούραση. Στην πραγματικότητα, έχει εξαντληθεί από τις μάχες, αλλά στην πραγματικότητα είναι μια εφεδρεία πίσω από το δεξιό πλευρό της Έβδομης και της Πρώτης Στρατιάς.

Και στην πραγματικότητα στέκονται το βράδυ της 26ης Μαΐου στις πρώτες γραμμές μιας δεξιάς σάρωσης και υποτίθεται ότι τώρα θα τυλίξουν τον εχθρό. Από το Ailette βλέπουν προς την Aisne. Διοικητής τους είναι ο Anton von Tubeuf, ταγματάρχης. Είναι ο ένατος διοικητής του συντάγματος και ηγείται των "Λιστέρ" εδώ και πέντε ημέρες. Κουβαλάει μαζί του και τις άλλες μονάδες της μεραρχίας, διασχίζοντας το περίφημο και διαβόητο Chemin des Darnes.

Όλο το σύνταγμα φτερνίζεται καθώς τρέχει και πολεμά, γιατί το έδαφος είναι πυκνά καλυμμένο με αέρια που εκτοξεύονται από το πυροβολικό. Εδώ υπάρχουν απόκρημνες κορυφογραμμές, απόκρημνα υψώματα και "μέρη που χορεύουν οι μάγισσες" σχισμένα από θραύσματα και σφαίρες με ξεριζωμένες ρίζες δέντρων και κλαδιά που προεξέχουν από το καμένο χώμα. Πρέπει κανείς να σηκώσει πάνω από αυτά τα όλμους, τα πολυβόλα και τα πυρομαχικά για να τα τοποθετήσει στη θέση τους. Και ο αέρας είναι διαρκώς σούρσιμο και σφύριγμα από πυρακτωμένο σίδηρο σε όλα τα μεγέθη και τα σχήματα. Οι τηλεφωνικές γραμμές από το επιτελείο του συντάγματος προς τα τάγματα και μεταξύ των ταγμάτων είναι αδύνατες. Όσον αφορά τη μετάδοση των διαταγών, ο αγγελιοφόρος κυριαρχεί αδιαμφισβήτητα. Με σχεδόν ονειρική σιγουριά τρέχει και πηδάει έξω από τον κρατήρα και πετάγεται, ασθμαίνοντας, ανάμεσα στις εκρήξεις με τις ανερχόμενες βρύσες από ατσάλι, φωτιά, χώμα και καπνό πάνω σε τρύπες, δοκάρια και πτώματα, μέσα στο κολασμένο βουητό της σφηκοφωλιάς των καλυμμένων με ατσάλι οβίδων. Αν δεν καταφέρει να περάσει το μήνυμα ή τη διαταγή του μέσα από τη φλεγόμενη σύγχυση του θανάτου στο σωστό άνθρωπο, τότε ολόκληρη η επιχείρηση πάει κατά διαόλου και η σιδερένια θέληση αυτής της προελαύνοντος σφήνας των πλευρικών μαχητών καταρρέει σε αποτυχία. Δίπλα στους αρχηγούς, αυτός κουβαλά τώρα τη μοίρα και την έκβαση αυτής της μάχης στο κεφάλι του, στην τσέπη του, στην ικανότητά του και στο θάρρος του.

Πέντε μέρες τώρα ο άγριος πόλεμος μαίνεται σε όλες του τις εκδηλώσεις και -όπως τόσες φορές πριν και τόσες φορές μετά- ο πιο ακούραστος, ο πιο γενναίος, ο πιο ατρόμητος αγγελιοφόρος του συντάγματος τρέχει, πηδάει, αναφέρει, παίρνει διαταγές και τρέχει από το επιτελείο στο σημείο, από το τάγμα στο διοικητή.

Και μετά από πέντε ημέρες το σύνταγμα έχει αναδιπλώσει το εχθρικό μέτωπο 23 χιλιόμετρα, το έχει διασπάσει με τόλμη και, μέχρι στιγμής, όπως έχει καταμετρηθεί, έχει πάρει 400 αιχμαλώτους, 16 πυροβόλα, 100 πολυβόλα, τέσσερα φορητά, 15 βαγόνια με πυρομαχικά και ένα στρατόπεδο σαπέρ.

"Δίπλα στα επιτεύγματα των επιμέρους ηγετών, τα κύρια εύσημα για τη λαμπρή εκτέλεση της επίθεσης πρέπει να αποδοθούν στους αγγελιοφόρους του συντάγματος", δήλωσε ο διοικητής του R.I.R 16, αποκαλούμενος "List", Anton von Tubeuf.

Την 1η Ιουνίου 1918 το σύνταγμα τιμάται με το γεγονός ότι ο διοικητής του λαμβάνει το Military-Max-Josef-Order. Και στις 4 Αυγούστου ο νέος κάτοχος του Military-Max-Josef-Order von Tubeuf τοποθετεί στο στήθος του δεκανέα Adolf

Hitler τον Σιδηρούν Σταυρό Α' Τάξης, το υψηλότερο και για τον απλό στρατιώτη στα χαρακώματα πιο σπάνιο παράσημο.

W. L. Diehl

Άμεσο χτύπημα στο καταφύγιο διοίκησης

Γύρω στο μεσημέρι οι αγγελιοφόροι φέρνουν τις νέες διαταγές επίθεσης. Και πάλι, ο Αδόλφος Χίτλερ είναι εκεί, ακλόνητος και ακούραστος στην εκτέλεση του επικίνδυνου καθήκοντός του. Συχνά αναλαμβάνει εθελοντικά τις πιο δύσκολες αποστολές για τον ένα ή τον άλλο σύντροφο, μέχρι τις πρώτες γραμμές κάτω από σφοδρά πυρά.

Γύρω στη 1:30 εξαπολύεται η δεύτερη επίθεση με υποστήριξη πυροβολικού. Τρομερές είναι οι απώλειες αυτών που εισβάλλουν στο ανοιχτό έδαφος. Μόνο λίγοι καταφέρνουν, με την ξιφολόγχη στο χέρι, να εισβάλουν στα πρώτα εχθρικά χαρακώματα και να πάρουν αιχμαλώτους. Δεν μπορούν να προχωρήσουν παραπέρα. Μάταια το δεύτερο τάγμα προσπαθεί να βοηθήσει τους συντρόφους που βρίσκονται πιο μπροστά. Ο αρχηγός, ο έφεδρος υπολοχαγός Schubert, πέφτει ήδη κατά την πρώτη επίθεση.

Τώρα ο διοικητής του συντάγματος αντισυνταγματάρχης Engelhardt προχωρά προσωπικά στη βόρεια άκρη του δάσους. Με διόπτρες πεδίου εξοικειώνεται με την κατάσταση και κατασκοπεύει το καλύτερο σημείο για να επιτεθεί στον εχθρό. Αλλά τα άγρυπνα μάτια τον έχουν ήδη εντοπίσει. Τα πυρά των πολυβόλων πέφτουν βροχή πάνω του, διαλύουν τους θάμνους δεξιά και αριστερά και διαπερνούν τα δέντρα. Οι εξοστρακισμοί βουίζουν στον αέρα. Εκεί, ο Αδόλφος Χίτλερ και ο δεκανέας Μπάχμαν ορμούν και τον καλύπτουν με τα σώματά τους. Ο διοικητής, με μειωμένη την όρασή του, ρωτάει έκπληκτος τον Χίτλερ: "Γιατί αυτό;". "Δεν θέλουμε να χάσουμε για δεύτερη φορά τον διοικητή του συντάγματός μας", είναι η μετριοπαθής απάντηση. Ως ευχαριστώ, μια σιωπηλή χειραψία από τον διοικητή, σαν όλα αυτά να ήταν αυτονόητα.

17 Νοεμβρίου: από τον εχθρό. Μισή ώρα νωρίτερα ο Διοικητής της Ταξιαρχίας, ο Εξοχότατος Γκρόσμαν, έδωσε προσωπικά τη διαταγή να ανακουφιστεί το αιμόφυρτο Σύνταγμα Λίστ. "Φρόντισε να γυρίσεις πίσω", είπε τελευταία στον αντισυνταγματάρχη. Για να λάβουν αυτή τη διαταγή, οι διοικητές των λόχων έφτασαν στο καταφύγιο διοίκησης του συντάγματος. Λόγω του περιορισμένου χώρου, ο Αδόλφος Χίτλερ και οι σύντροφοί του πρέπει να εγκαταλείψουν για λίγο

το καταφύγιο. Εκεί - είναι λίγο μετά τις 2:00 - ένα άλλο σφύριγμα. Μια τεράστια έκρηξη - ένα άμεσο χτύπημα στο καταφύγιο διοίκησης του συντάγματος.

Ο Αδόλφος Χίτλερ είναι ο πρώτος που σπεύδει να βοηθήσει. Μια τρομερή σκηνή τον συναντά. Νεκροί ανάμεσα στα ερείπια κείτονται ο υπαξιωματικός επικοινωνίας Kreitmaier, ο αξιωματικός-καπετάνιος Wimmenauer και ένας παραλήπτης διαταγών. Βαριά τραυματισμένοι είναι ο λοχίας Ostberg, ο υπάλληλος του συντάγματος και οι αξιωματικοί-αντιπρόσωποι Oberer και Martin. Τώρα το μάτι του αναζητά τον σεβαστό διοικητή. Είναι κι αυτός νεκρός; Εκεί, βλέπει τον αντισυνταγματάρχη να πέφτει προς τα πίσω με ένα βογγητό, τον ακούει να μουρμουρίζει: "Ήθελα μόνο να υπηρετήσω την πατρίδα μου!"

Με ένα άλμα, ο Χίτλερ βρίσκεται στο πλευρό του. Ομοίως και ο σύντροφος Bachmann. Το ακρωτηριασμένο αριστερό χέρι του διοικητή κρέμεται και το δεξί του πόδι είναι κόκκινο από το αίμα - ένα θραύσμα οβίδας έχει κόψει την κύρια αρτηρία. Η απώλεια αίματος είναι μεγάλη- μόνο η γρήγορη δράση μπορεί να φέρει τη σωτηρία. Ο Χίτλερ δεν σκέφτεται πολύ. Γρήγορα τοποθετεί μια κομπρέσα από βρύα πάνω από το βαθύ τραύμα και το δένει με ένα τηλεφωνικό καλώδιο για να σταματήσει τη μαζική αιμορραγία. Δουλεύει, ο επίδεσμος έκτακτης ανάγκης είναι επιδέξιος και εκπληρώνει τον σκοπό του.

Ένας σύντροφος του συντάγματος

Ο αγγελιοφόρος

Κατά τη διάρκεια της νύχτας χρειάστηκε να μεταφέρω δύο φορές μηνύματα στο τρίτο τάγμα στο νότιο τομέα του Roeux. Ο αγγελιοφόρος Χίτλερ θα με συνόδευε. Για ένα μικρό κομμάτι μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε το ανάχωμα του τρένου ως καλοδεχούμενη κάλυψη. Αλλά σύντομα έπρεπε να το αφήσουμε και να διασχίσουμε ανοιχτό έδαφος. Το μονοπάτι μας οδήγησε δίπλα από δύο προηγμένες θέσεις πυροβόλων. Μόλις τις πλησιάσαμε, ο εχθρός μας υποδέχτηκε με φονικά πυρά. Φυσικά, αυτή η δαπάνη πυρομαχικών δεν προοριζόταν μόνο για εμάς, μάλλον πάνω απ' όλα για τα πυροβόλα που πρέπει να κίνησαν την υποψία του Άγγλου. Αν ήμουν μόνος μου δεν θα είχα κανέναν ενδιασμό να καλυφθώ πλήρως. Κανείς δεν θα με κατηγορούσε. Το μήνυμά μας δεν είχε καμία σχέση με τη στρατιωτική δράση των ταγμάτων. Αν ήταν εκεί λίγες ώρες αργότερα, δεν θα είχε την παραμικρή διαφορά. Αλλά ο σύντροφός μου είχε διαφορετική άποψη. Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό επεδίωξε -με τη χρήση όλων των καλυμμάτων, φυσικά- να προχωρήσει γρήγορα μέσα από το καζάνι της μάγισσας.

Μεταξύ των αγγελιοφόρων, συχνά πρέπει να διασχίζουν ανοιχτό έδαφος κάτω από τα πιο έντονα πυρά, ενώ για μένα μια τέτοια μετακίνηση ήταν κάτι πρωτόγνωρο, παρά τα χρόνια μου στα χαρακώματα. Φυσικά, δεν ήθελα να φανώ κακός και έπρεπε να ακολουθήσω. Και όλα πήγαν καλά. Και οι δύο μας βγήκαμε από την επικίνδυνη ζώνη χωρίς να τραυματιστούμε.

Στο ταξίδι της επιστροφής, μόλις είχαμε πλησιάσει τα πυροβόλα όταν άρχισαν πάλι τα εχθρικά πυρά. Φυσικά, ούτε αυτή τη φορά υπήρχε σταματημός και, στάζοντας ιδρωμένοι, αλλά σώοι και αβλαβείς, φτάσαμε στο προστατευτικό ανάχωμα του τρένου.

Στις δύο επόμενες φάσεις της μάχης του Αρράς ο Χίτλερ με συνόδευσε και πάλι μερικές φορές και κάθε φορά φύγαμε χωρίς τραυματισμό.

Εκείνες τις ημέρες είχα την αόριστη αίσθηση ότι αυτός ο αγγελιοφόρος είχε πολύ καλή τύχη, και τι πιο φυσικό από το να αισθάνομαι ότι κινδυνεύω λιγότερο όταν βρίσκομαι μαζί του.

Ένας σύντροφος του μετώπου

Ο Άγνωστος Στρατιώτης

Κατά τη διάρκεια της διάλεξης του διοικητή - μίλησε για την κατάσταση και τη βελτίωση των θέσεων μας - άνοιξε η αυλαία και μπήκε ο αγγελιοφόρος Χίτλερ. Χαιρέτησε (όσο καλύτερα γινόταν δεδομένου του χαμηλού ύψους του σπηλαίου και παρέδωσε ένα γραπτό μήνυμα. Ο διοικητής το εξέτασε χωρίς να διακόψει τη διάλεξή του και έδωσε στον αγγελιοφόρο το σήμα ότι μπορούσε να φύγει. Όταν η κουρτίνα έκλεισε πίσω του, ο ταγματάρχης σταμάτησε την ομιλία του και, κάνοντας κίνηση προς την κουρτίνα και μιλώντας με υψωμένη φωνή, είπε: "Όταν στέλνω αυτόν τον αγγελιοφόρο, ξέρω ότι η αποστολή θα εκτελεστεί εξίσου καλά, όπως αν την έκανε ο καλύτερος αξιωματικός του συντάγματός μου".

Αυτός ο έπαινος δικαιολογημένα μας προκάλεσε τη μεγαλύτερη έκπληξη. Δεδομένου ότι ο ταγματάρχης von Tubeuf ήταν από καιρό γνωστός σε εμάς ως ένας αρχηγός που μόνο στις πιο σπάνιες περιπτώσεις έδινε επαίνους, έτσι αυτός ο έπαινος ήταν ιδιαίτερα σημαντικός όταν δόθηκε σε έναν στρατιώτη του οποίου ο διοικητής δύσκολα θα μπορούσε να γνωρίζει ακόμη και το όνομά του.

Υπολοχαγός Adolf Meyer

Πηγή: Δεκέμβριος 1943

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Number 1008   Founded 1979   April 20, 2017 (13)

Der Kampf geht weiter !

Nichtig leben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Idolatrie von Massenmord, Völkermord, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgereicht, um keine der größten Lüge unserer Zeit jüdischen Führers Adolf Hitler zu zerstören.

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich, solange Hitler und Kampfbewegung selbst Schicksal an Kampf um die Erlösung unserer weißen Völker. Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des biologischen Völkermord ist keine auch viel größer als in der Vergangenheit.

Der weltweite Kampf ist also dabei, die Völkermord - gegen alle weißen Völker (-) zu beenden. Seine Mittel sind Ermordung, Überführung und Kampfbewegung.

OK "Jude" oder "Ghetti", als in "Waldlager" oder im "Konzentrationslager", als in "Fregatensystem" bewahrt oder auf einem Schiffsfeld andere Art. Jeder Nationalsozialist ist eine Pflicht!

Hilf Hitler!
Gottwald Lisch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org

#1008   19.04.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly

Τρίτο μέρος

NSDAP: Τα τρέχοντα έργα σας είναι προφανώς φιλοσοφικά και σχετίζονται με την τέχνη.

Παραγγίλατε τις απόψεις σας σχετικά με τον αντικείμεν αυτών των θεμάτων στην πολιτική.

Molly: Νίκα, και ο Σπράτς της Αντίστασης (www.moufangtheancient.com/truth.htm). Είχα φτιάξει στις 21 σελίδες τρέλα, και έχω πολλά ακόμα να κάνω. Η μάχη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου είναι ένα απόλυτο νηροκόμιο πληροφόρησης. Αναζητώ πληροφόρησης για ένα πρόγραμμα και βρήκαμε άλλα δύο πρόγραμμα που πρέπει να ερευνηθούν. Αποθνήσκω. Λίγο σαν να είσαι οργισμένος, που ζήτησα το δικαίωμα παράνομο. Ένα παράνομο που οι προποσέουσα να μην έρθει στο φως.

the NEW ORDER

Number 179 (133)   Founded 1979   April 20, 2017 (13)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the greatest National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware consciousness and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or in a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Gottwald Lisch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

**Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο
Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!**

**Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!